Trebuie să treacă Adunarea prin necazul cel mare?

Trebuie să treacă Adunarea prin necazul cel mare?

Mereu se pune întrebarea: Va fi răpită Adunarea sau Biserica înainte de judecăţile descrise în Apocalipsa sau trebuie să treacă prin necazul cel mare?

Pentru a răspunde la această întrebare, dorim să privim câteva versete din Sfânta Scriptură, care ne arată clar, că răpirea credincioşilor în întâmpinarea Domnului va avea loc neapărat şi fără îndoială înainte de perioada necazului cel mare. Venirea Domnului reprezintă tocmai preludiul evenimentelor, care se vor petrece în perioada de sfârşit şi care vor precede ridicarea Împărăţiei de o mie de ani.

1. Răpirea Adunării – care este o demonstrare a dragostei lui Hristos – se va încheia înainte de judecăţile descrise în Apocalipsa. Într-adevăr, Domnul va duce înainte în siguranţă Mireasa Sa iubită, conform promisiunii adresate de El adunării din Filadelfia: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ“ (Apocalipsa 3.10). Filadelfia este imaginea Adunării credincioase din ultimele zile. Acestei adunări îi este dată această promisiune preţioasă. Desigur, toţi cei mântuiţi care aparţin Domnului vor fi răpiţi, indiferent căror cercuri bisericeşti aparţin ei.

2. Apostolul Pavel le scrie în acelaşi mod tesalonicenilor, care, datorită necazurilor pe care trebuiau să le sufere din partea lumii duşmănoase, credeau pe nedrept, că sosise deja ziua Domnului (adică ziua judecăţilor). El le vesteşte că în acea zi, Domnul le va da, din contră, odihnă (2 Tesaloniceni 1.7-10).

Mai departe citim în capitolul 2 al aceleiaşi epistole: „Şi acum ştiţi ce-l opreşte ca să fie descoperit la timpul său. Pentru că taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o opreşte acum va fi luat din cale; şi atunci va fi descoperit cel fărădelege – pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale“ (versetele 6-8). Din aceste versete rezultă clar că Antihristul, persoana principală în perioada necazului cel mare, nu poate fi descoperit înainte ca sfinţii să fie răpiţi. Două piedici trebuie să fie înlăturate, înainte ca el să poată apărea. „Ce-l opreşte“ este un motiv, iar al doilea este „cel care opreşte“. „Ce-l opreşte“ este faptul că Adunarea este încă pe pământ şi aceasta ţine ca o dună de nisip şuvoiul răului care creşte mereu, până în ziua în care Domnul o va lua la Sine. Puterea de care are nevoie Adunarea pentru aceasta vine de la Duhul Sfânt, care locuieşte în ea. „Cel care opreşte“ desemnează Duhul Sfânt, care, după ce Adunarea, locuinţa Sa, va fi răpită, nu se va mai opune fluviului răului.

[Deşi Duhul Sfânt nu va mai locui ca Mângâietor şi Mijlocitor pe pământ, El va acţiona în continuare în mod deosebit în mijlocul Israelului, în timpul necazului cel mare, pentru a-l aduce la pocăinţă (a se compara cu Zaharia 12.10; Ezechiel 39.29; Isaia 59.20-21). Prin predicarea Evangheliei împărăţiei va fi de asemenea salvat un mare număr de suflete dintre naţiuni (Apocalipsa 7.9 şi 14), ceea ce ar fi imposibil fără lucrarea Duhului Sfânt (1 Corinteni 12.3). Deci este clar că Duhul Sfânt va exercita o slujbă pe acest pământ chiar şi după răpirea Adunării, aşa cum a făcut de fapt şi înainte de ziua Cincizecimii, perioadă în care multe suflete au fost născute prin Duhul.] Antihristul nu poate fi descoperit înainte. Ce mângâiere preţioasă pentru preaiubiţii Domnului!

3. După răpirea Adunării, Dumnezeu va relua legăturile Sale cu Israel şi îl va chema să depună din nou în această lume o mărturie ca popor al Său. În acest scop, Dumnezeu a stabilit o perioadă de cel puţin şapte ani. Din cele şaptezeci de săptămâni, care, conform textului din Daniel 9.24-27, vor trece până la ridicarea împărăţiei lui Hristos, se vor scurge până la venirea Domnului abia 69 de săptămâni, iar ultima, a şaptezecea săptămână, cu evenimentele profetice descrise în versetul 27, încă n-a sosit. Această ultimă săptămână va putea însă începe abia după răpirea Adunării, iar aceasta din diferite motive:

a) În Romani 11.25 citim: „ …pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea naţiunilor.“ Abia după aceea, Israelul (sau mai bine spus rămăşiţa credincioasă) va fi salvat (Romani 11.26). Aceasta dovedeşte că timpul lui Israel va putea începe abia după răpirea Adunării. Apostolul Pavel numeşte reabilitarea lui Israel o „taină“; este vorba despre un plan minunat al harului lui Dumnezeu, care a fost mult timp necunoscut în creştinătate.

b) În timpul ultimei săptămâni a lui Daniel va fi predicată Evanghelia Împărăţiei (Matei 24.14; Apocalipsa 11) şi nu Evanghelia harului, aşa cum este astăzi vestită. Textul din Apocalipsa 11 ne arată clar deosebirea importantă care există între aceste două Evanghelii. În timp ce scopul Evangheliei harului este de a-l conduce pe păcătos să accepte mântuirea şi să facă din el un mădular al Trupului lui Hristos, Evanghelia Împărăţiei va fi vestită pentru a câştiga suflete pentru împărăţia pământească a lui Hristos. Şi mijloacele de care se vor sluji predicatorii acestei Evanghelii sunt total diferite. Cei care vestesc Evanghelia harului trebuie să fie umpluţi de Duhul, care caracterizează vestea lor, adică de harul nelimitat al lui Dumnezeu, care nu ţine seama de greşelile oamenilor, ci le iartă tuturor celor care cred în Isus. „Binecuvântaţi pe cei care vă persecută; binecuvântaţi şi nu blestemaţi“ (Romani 12.14). „Deci, dacă vrăjmaşului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea“ (versetul 20). „Neîntorcând rău pentru rău sau insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, binecuvântând, pentru că la aceasta aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi binecuvântare“ (1 Petru 3.9).

Caracterul celor doi martori, care sunt amintiţi în Apocalipsa 11.3-6, nu va fi acesta. Aceştia vor fi îmbrăcaţi cu sac şi vor proroci timp de o mie două sute şaizeci de zile [această perioadă de timp corespunde celei de-a doua jumătăţi a ultimei săptămâni-Daniel (trei ani şi jumătate), cuprinde deci întreaga perioadă de necaz mare], împlinindu-se astfel cuvântul: „Dacă vrea cineva să-i vatăme, iese foc din gura lor şi îi mistuie pe vrăjmaşii lor. Şi, dacă vrea cineva să-i vatăme, trebuie să fie ucis în acelaşi fel. Aceştia au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele profeţiei lor; şi au putere peste ape să le schimbe în sânge şi să lovească pământul cu orice plagă, ori de câte ori vor.“ După cum se vede, aceasta nu este slujba Evangheliei harului lui Dumnezeu, care este încredinţată Adunării.

Este deci foarte vizibil că Adunarea va fi răpită înainte, altfel ar fi imposibil să fie chemată la viaţă o mărturie ca cea din Apocalipsa 11. Ce confuzie ar trebui să apară, dacă Adunarea ar mai fi în acel moment pe pământ şi ar vesti în continuare Evanghelia harului – pentru că atât timp cât Adunarea este pe pământ, se va predica această Evanghelie a harului! Dacă din partea lui Dumnezeu ar fi vestite două Evanghelii diferite, în care dintre ele ar trebui atunci să creadă oamenii? Acest lucru este imposibil să se petreacă, şi ca urmare este exclus că atunci, când se va vesti Evanghelia Împărăţiei, Adunarea să fie încă pe pământ.

c) Domnul îi spune apostolului Ioan: „Scrie deci ce ai văzut şi cele ce sunt şi ceea ce va fi după acestea“ (Apocalipsa 1.19).

„Ce ai văzut“ sunt lucrurile descrise în primul capitol referitoare la viziunea lui Ioan în insula Patmos, în care L-a văzut pe Hristos Însuşi în puterea Sa judecătorească.

„Şi cele ce sunt“ sunt lucrurile pe care le găsim în capitolele 2 şi 3: istoria bisericii creştine şi sentinţa pe care o va rosti Fiul Omului asupra stării ei. Aici este vorba despre Adunare, aşa cum o vede Domnul, în responsabilitatea ei ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ, din ziua Cincizecimii până la răpirea adevăratei Adunări şi până la condamnarea bisericii false (Laodiceea), care va fi vărsată din gura lui Hristos.

„Ceea ce va fi după acestea“ sunt viziunile descrise începând cu capitolul 4 până la sfârşitul cărţii. În capitolele 4 şi 5, după venirea Domnului, îi găsim pe toţi credincioşii strânşi în cer, iar din capitolul 6 încep judecăţile pe pământ. Familia cerească este reprezentată figurat începând cu capitolul 4 prin cei douăzeci şi patru de bătrâni, care stau în jurul tronului lui Dumnezeu şi rămân în deplină siguranţă în Casa Tatălui, în timp ce asupra necredincioşilor, care sunt pe pământ, se desfăşoară judecăţile. Din acest moment, cei mântuiţi, care sunt apoi pe pământ, poartă un caracter diferit de cel al celor care aparţin Adunării în perioada harului; acest caracter corespunde mai degrabă celui al iudeilor. Într-adevăr, aşa cum rezultă din Apocalipsa 6.10, limbajul lor este cel al rămăşiţei lui Israel, aşa cum îl găsim în Psalmi. Cei douăzeci şi patru de bătrâni în haine albe, cu cununi pe cap, reprezintă mulţimea celor care sunt răscumpăraţi din orice seminţie şi orice limbă, din orice popor şi orice neam, şi care vor conduce pământul din locuinţa lor cerească. În aşteptarea acestei zile mari, ei cântă în cer o cântare nouă spre onoarea Mielului şi spun: „Vrednic eşti să iei cartea şi să-i deschizi peceţile, pentru că ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice semin-ţie şi limbă şi popor şi naţiune şi i-ai făcut împăraţi şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi vor împărăţi pe pământ“ (Apocalipsa 5.9-10). În timpul desfăşurării judecăţilor, care vor veni asupra pământului, aceşti bătrâni nu părăsesc cerul. Aceasta este o altă dovadă că Adunarea va fi la Domnul înainte de a începe perioada judecăţilor finale.

4. Mai multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu mărturisesc că Domnul va fi însoţit de sfinţi, când va apărea în slavă, pentru a exercita judecăţile asupra necredincioşilor (a se compara în mod deosebit 1 Tesaloniceni 3.13; 2 Tesaloniceni 1.10; Coloseni 3.4; Zaharia 14.5; Iuda 14). Aceasta înseamnă deci că ei vor fi răpiţi înainte la El.

În continuare, ei vor lua parte la nunta Mielului, înainte să apară cu El (Apocalipsa 19.7-10). Atunci Adunarea va fi cu siguranţă completă şi se va afla în acea clipă deja în glorie, altfel nunta cerească nu ar putea avea loc. Deci nu poate fi altfel, decât ca ea să fie răpită la cer înainte, pentru a fi cu Mirele ei ceresc. Pentru ea, El nu este Judecător, aşa cum va fi pentru locuitorii pământului, care vor trebui să sufere „mânia Mielului“ (Apocalipsa 6.16). Această „mânie a Mielului“ desemnează acele judecăţi groaznice, care vor veni peste toţi oamenii neîmpăcaţi cu Dumnezeu; cei mântuiţi sunt însă scutiţi de aceste judecăţi: „Isus, care ne scapă de mânia care vine“. „Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos“ (1 Tesaloniceni 1.10; 5.9). De altfel, este remarcabil faptul că niciuna dintre epistole nu vorbeşte despre vreun amănunt al necazului cel mare, ceea ce se explică prin faptul că Adunarea nu trebuie să treacă prin necaz.

Aceasta însă nu vrea să însemne deloc, că creştinii nu sunt chemaţi să sufere pe acest pământ înainte de venirea Domnului. Într-a-devăr, Cuvântul ne învaţă că „prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu“ (Fapte 14.22) şi „că este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; iar dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârşitul acelora care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu“ (1 Petru 4.17). Câţi credincioşi au fost de-a lungul secolelor şi în mod deosebit în ultimii ani, care au avut mult de suferit, fie că au fost persecutaţi, fie că au avut parte de judecăţile care au venit peste diferite ţări! Totuşi, aceste încercări au avut loc în perioade de timp în care harul este încă activ, în timp ce judecăţile care caracterizează perioada de necaz mare, vor pune în umbră tot ceea ce s-a petrecut până acum. Domnul Însuşi vesteşte: „Pentru că atunci va fi necaz mare, aşa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată“ (Matei 24.21).

Cât de mult ar trebui să-i mulţumim Domnului pentru această asigurare, că El ne va păzi de ceasul încercării! Ne putem deci bucura fără teamă de venirea Sa apropiată! Dar să fim veghetori, decişi şi cu râvnă în lucrarea Sa, conform îndemnurilor apostolului Petru adresate sfinţilor la capătul alergării sale: „De aceea, cu atât mai mult, fraţilor, străduiţi-vă să întăriţi chemarea voastră şi alergarea voastră, pentru că, făcând acestea, nu veţi cădea niciodată; pentru că astfel vi se va da din belşug intrarea în Împărăţia eternă a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1.10-11).

Zece deosebiri între răpirea credincioşilor şi arătarea lui Hristos

Răpirea (A) / Arătarea lui Hristos (B)

1A. Credincioşii care au adormit în Domnul vor fi înviaţi; cei vii vor fi transformaţi; toţi vor fi răpiţi ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.1B. Toţi sfinţii se întorc cu Hristos pe pământ.

2A. Înainte de răpire nu trebuie să se petreacă evenimente deosebite.2B. Înainte se petrec semne, în mod deosebit necazul cel mare.

3A. Răpirea nu este prevestită în Ve-chiul Testament. Ea este descoperi-tă ca şi taină abia în Noul Testa-ment.3B. Arătarea este prevestită de multe ori în Vechiul Testament.

4A. Răpirea se referă numai la ade-văraţii credincioşi.4B. Arătarea se referă la toţi oame-nii.

5A. Domnul vine, pentru a-Şi lua aca-să Mireasa.5B. El Se va arăta cu Mireasa Sa.

6A. El vine în văzduh.6B. El vine pe pământ.

7A. Credincioşii Îl vor vedea aşa cum este.7B. Toţi ochii Îl vor vedea.

8A. Răpirea are loc înainte de ziua mâniei.8B. Cu arătarea lui Hristos se în-cheie ziua mâniei.

9A. Despre satan nu este deloc vor-ba.9B. Satan va fi legat.

10A. Începe necazul cel mare.10B. Începe împărăţia păcii.